

[Erik Kragh.]

hjemmeværnspersonellets gradsbetegnelser og distinktionering, og jeg skal ganske kort kommentere disse spørgsmål.

Hvad angår det første, regionsforsvarets kommandostruktur, er det meget vigtigt, at det nu er slået fast af den højtærede forsvarsminister og af udvalget, at det er regionschefen, der har den operative ledelse af regionsforsvaret, og at han udøver denne over for regionsforsvarets enkelte bestanddele: lokalforsvarsenheder, hjemmeværnsenheder, pladskommandantskaber m. v., endvidere at regionslederen under øvelser og i krigstid indgår som faglig rådgiver i regionschefens stab. Hermed skulle enhver tvivl være udryddet vedrørende disse for regionsforsvarets effektivitet afgørende forhold.

Med hensyn til kvindekorpsets stilling er der desværre ikke nået det, som mit parti kunne have ønsket; men der er mellem den højtærede forsvarsminister og udvalget nået enighed om visse principper i de fremtidige tjenestebestemmelser for kvindekorpsets, som sikrer korpsscheferne en større indflydelse på deres korps, end det umiddelbart fremgår af lovforslaget. Jeg tænker her på de kvindelige korpsscheferes ret til at deltage i forhandlinger vedrørende det kvindelige personel og dets uddannelse, og at uddannelsen af kvindeligt personel i videst muligt omfang forestås af kvindelige befalingshavende. Af betydning er også, at de hidtil bestående sekretariater for korpsscheferne lovfæstes som stabe. Alt i alt er det betydelige forbedringer, som der er grund til at være tilfreds med.

Hvad angår hjemmeværnspersonellets gradsbetegnelser, har der inden for kredse i hjemmeværnet været ønske om at få værnenes gradsbetegnelser og distinktioner. Der har måske næppe været enighed inden for alt hjemmeværnets personel herom, men henvendelser i sagen er kun kommet fra de kredse, der ønskede værnenes gradsbetegnelser og distinktioner. Der har ingen henvendelse været i modsat retning.

Over for disse ønsker har stået de ansvarlige militære myndigheders — altså forsvarsstyrelsens — og officersorganisationernes ønske om, at noget sådant ikke blev gennemført. Der har bl. a. været fremført, at tillæggelsen af egentlige militære grader

til personel, som ikke har de for disse grader ellers nødvendige militære kvalifikationer, vil blive følt som en devaluering.

Selv om man i og for sig ikke kan afvise disse betragtningers rigtighed og ej heller kan afvise de berettigede interesser, værnenes personel har på dette område, har et flertal i udvalget dog fundet, at hensynet til at stille hjemmeværnet bedst muligt inden for helheden er mere tungtvejende end de nævnte interesser, og man har derfor anset det for at være den for helheden bedste løsning at imødekomme hjemmeværnets ønsker med hensyn til gradsbetegnelser og distinktioner.

Efter betænkningens afgivelse er der i folketinget fremsat et forslag til lov om ændringer i og tilføjelser til lov om normering og klassificering af statstjenestemandstillinger vedrørende hjemmeværnet, altså et lovforslag, der er en direkte følge af forslaget til lov om hjemmeværnet. Selv om jeg naturligvis er klar over, at dette nye lovforslag først skal behandles i morgen, er der imidlertid en enkelthed deri, som hænger så nøje sammen med lovforslaget om hjemmeværnet, at jeg mener kort at måtte berøre den.

I forslag til lov om hjemmeværnet § 11, stk. 1, er regionsleder og kvindelig korpsschef ligestillet, hvilket de i øvrigt også er i hjemmeværnets eget oprindelige lovudkast. Efter de af udvalget foreslåede ændringer til § 11, stk. 2, har regionsledere og korpsschefer graderne oberst/kommandør eller oberstløjtnant/kommandørkaptajn i hjemmeværnet.

Under hensyn hertil er det uforståeligt, at regionsledere i lovforslaget om normering henføres til 27. lønningsklasse, uanset om de er oberster eller oberstløjtnanter, medens korpsscheferne henføres til 25. lønningsklasse sammen med distriktsledere af 1. grad, med hvem de ikke er ligestillet. Korpsscheferne sættes altså ikke i lønningsklasse med regionsledere, med hvem de er ligestillet.

Det er mig endvidere bekendt, at hjemmeværnsledelsen ønsker, at korpsschefernes erhvervelse af oberstgraden gøres betinget af 10 års tjeneste som korpsschef, medens en sådan betingelse ikke stilles for regionsledernes vedkommende.

Det forekommer mig derfor, at der her